

TOTEM

DOBRUŠSKÝCH SKAUTŮ

ROČNÍK 7. 2014

B
Ř
E
Z
E
N
-
D
U
B
E
N

ÚVODNÍ SLOVO

Zdravím věrné čtenáře dvouměsíčního periodika Totem, máte před sebou otevřené nové číslo březen – duben.

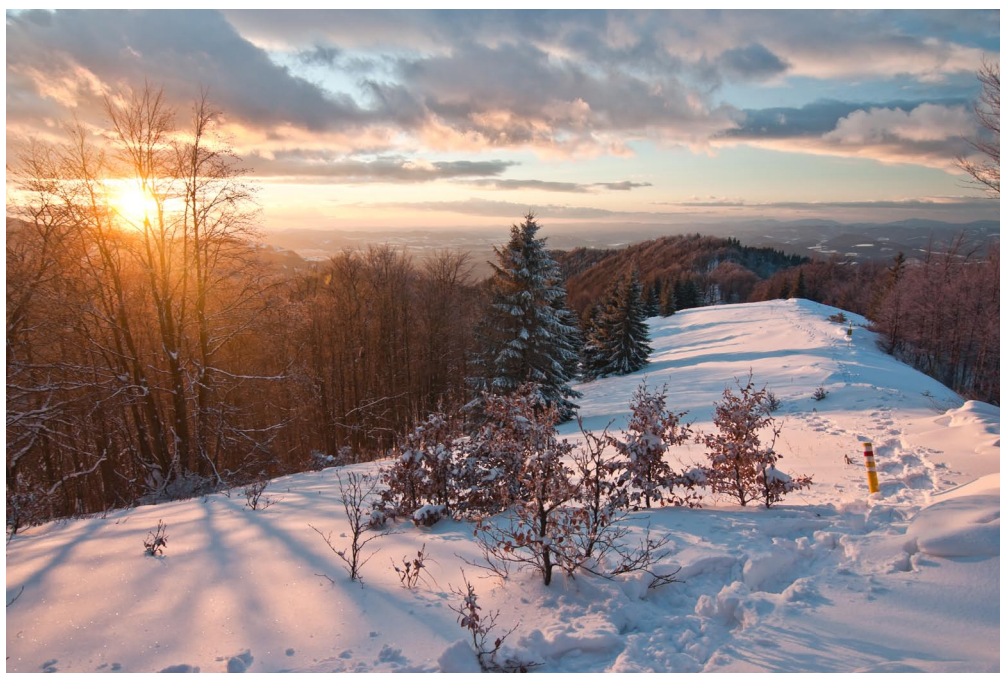
Myslím, že letošní zima je velmi nedostatečná a proto nejlepší naplnění volného času, z nedostatku zimních aktivit, je

přečíst si o dění v Dobrušském středisku Skautů, v teple domova.

Toto číslo obsahuje report ze střediskových akcí, dění v jednotlivých oddílech, rubriku skautské dovednosti, tipy na film, hudbu a knihu, rozhovor

s Honzou Chmelařem a v neposlední řadě oblíbený citát.

Před čtením se naladíme příjemnou podívanou na zimní krajinu a hurá na Totem!

Malá Fatra 2014

OBSAH TOTEMU

2 - Úvodní slovo	29 - Tip na film
Obsah	31 - Rozhovor s ...
3 - Střediskové dění	- Honzou Chmelařem
- Den sesterství	33 - Poslední stránka
- Malý Velký ples v Opeře	- Uzávěrka
- Tříkrálovská sbírka	- V příštím čísle
- Rádcovský kurz	- Tiráž
- Výroční sněm (ovárek)	34 - Citát
- Oddílová činnost	
24 - Tip na výlet	
- Bosenské Údolí pyramid	
26 - Skautské dovednosti	
- Orientace v krajině	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

DEN SESTERSTVÍ

- 22. 2. 2014

Dvacátý druhý únor. Den zamyšlení. Den sesterství. Thinking day. Narozeniny zakladatelů světového skautingu, manželů Baden-Powellových. Každý tomu dni říká jinak, někde se k tomuto datu pořádají velké oslavy, setkání, jinde jen tichý čajový dýchánek či vyrábění seance. My jsme to spojily všechno dohromady!

ra jakožto Dne zamyšlení jsme se rozhodly pro „klasické“ pojetí tohoto svátku tak, jak ho známe my – jako Den sesterství, zkrátka holčičí svátek, který by bylo fajn si připomínat. A tak jsme se minulý rok 22. února sešly ve velké klubovně. Vyšlo to hezky na pátek, kdy mají Slunečnice a také půlka světlušek schůzky, a právě pro holky to vlastně

ší stránku skautingu a užít si to s těmi, které máme rády.

Letos máme za sebou tedy již druhý ročník tohoto setkání. Světlušky na schůzce vyrobily ubrouskovou technickou pozvánky a roznesly je některým starším sestrám, všechny měly přijít v pátek 21. 2. v 16:00.

Už loni jsme si s Katkou řekly, že by naše středisko nemělo zůstat pozadu, a že bychom také měly něco podobného uspořádat a Den sesterství oslavit. Bez ohledu na mezinárodní směřování dvaadvacátého úno-

všechno bylo. Chtěly jsme, aby viděly, že nejsou ve středisku, v republice a vlastně ani na světě samy, a že právě dnes je ten den, kdy máme na všechny sestry myslet, uvědomit si pouto, které nás k sobě váže, poznat dal-

Tentokrát jsme se sešly v pastoračním centru, protože klubovny byly zabrané návštěvníky z jiných středisek. Ale tahle změna nám vlastně ani tak nevadila, navíc když nakonec přišlo ještě asi o dvacet sester víc než

minulý rok! Sešlo se nás něco přes padesát a byly tu zástupkyně Medátek, světlušek, skautek, rangers, činovnic a oldskautek. Ohromné věkové rozpětí, ale všechny v krojích nebo tričkách, všechny se stejnou jiskrou v oku, všechny spojené skautingem, hlavně tím dobrušským.

Privítaly jsme se, nachystaly na stoly dobroty a čaj, a potom nám Katka všem řekla, proč že se to dnes scházíme a co Den sesterství vlastně znamená.

No a pak už Efka s Káfou hrály na kytary, my ostatní zpívaly, popíjel se čaj a ujídala hora dobrot, které spousta z nás přinesla. To vše se prokládalo otázkami, které si starší sestry tahaly z klobouku, a tak jsme se dozvěděly spoustu historek a příběhů z jejich skautského života.

Neobešlo se to ani bez návštěvy našich drahých bratrů skautů, kteří nám na popud Petra přinesli skvělý dárek – mrtvou myšku, a z nějakého důvodu se domnívali, že budeme ječet. Z jejich zklamání je určitě vyléčily výborné buchty a koláče, kterých ze stolů rázem ubylo.

Aby nám ale toto setkání nezůstalo pouze v matných vzpomínkách, chtěly jsme kro-

mě fotek ještě něco reálného, hmatatelného, co bychom všechny dohromady vytvořily a co bychom měly po Dni sesterství na památku. A jak to dopadlo? Na veliký papír jsme každá obkreslily svou ruku a připsaly jméno a datum narození. Jistě si umíte představit, jak je složité, když k sobě potřebujete naskládat padesát rukou! Ale povedlo se, a vy tak náš výtvar můžete potkat v klubovně :-)

Ještě jednou díky za účast všem, které přišly, a moc se těšíme zase za rok!

Za vedoucí světlušek

Kukacka

MALÝ VELKÝ PLES V OPEŘE

8. 2. 2014

Už je tomu hodně dávno, co se konaly nulté ročníky dobrušského skautského plesu. Tenkrát to bylo pouze pro skauty, jako taneční parket nám sloužila velká horní klubovna, hudba byla zajišťována z cédéček a tombola fungovala stylem, že každý donesl jednu cenu a na oplátku si nějakou jinou vylosoval. Počet účastníků tehdy nepřesahoval pár desítek a největší zábavou byla taneční otočka kolem sloupu.

Šestý ročník Malého velkého plesu byl královský a hudebně nás již podruhé doprovodila kapela Pokrok z Kostelce nad Orlicí. Po tomto plesu jsem si říkala, že už dál nejde nastavenou laťku zvedat a že už jsme vyčerpali snad nápady. Navíc začalo ubývat dobrovolníků a organizace byla čím dál složitější. Naštěstí se pokaždé pár nadšenců našlo a tak se mohlo v započaté tradici pokračovat.

úspěšnější než ten první. To nás utvrdilo v pořádání plesu i další roky a postupně se z toho stala krásná tradice.

Třetí ročník byl v rytmu první republiky a k tanci nám hrál Podorlický lázeňský orchestr. V roce 2008 se Malý velký ples roztančil ve víru barev a o rok později uvázl ve spárách mafie. Bylo úžasné sledovat, jak se návštěvníci přizpůsobují tématu a vymýšlí si zajímavé a někdy opravdu originální kostýmy.

Postupně nám klubovna přestávala stačit, a tak se zrodila myšlenka uspořádat ples ve velkém v kulturním domě. Jelikož si nikdo netroufal odhadovat, jak první oficiální ročník dopadne a jestli to bude spíš malý nebo velký ples, dostal název Malý velký ples. Tento název mu zůstal dodnes.

Díky vydařenému první ročníku bylo jasné, že ho uspořádáme i další rok. Druhý ples měl název Malý velký ples se škraboškou a byl ještě o trochu

V roce 2011 proběhl Malý velký ples v klobouku a ten následující rok mířil ke hvězdám. Z vesmíru jsme se šťastně vrátili a tak další, loňský, ročník byl s květinou.

A letos? Tento rok jsme slavili jubilejní desátý ročník, a abychom udrželi úroveň, konal se Malý velký ples v opeře. Od šatny se prošli účastníci po červeném koberci, v sálu je pak čekala operní výzdoba – portréty hudebních skladatelů, notičky, houslové klíče, hudební

nástroje. Stoly byly pojmenovány podle operních pěvců a ozdobeny červenou růží z papíru a kupou notiček. K občerstvení byly pro tanečníky připraveny perníkové notičky a domácí Mozartovy koule.

A jak ples probíhal? Ve dvacet hodin nás uvítala hudební skupina Pokrok svou první taneční sérií. O pár minut později oficiálně zahájil ples Ifík s Efkou, kteří následně předali slovo vedoucímu střediska – Petru Poláčkovi. Jeho proslov byl zakončen slavnostním přípitkem a pravým vídeňským valčí-

Čas utíkal, losy byly vyprodány, začaly se vydávat výhry, postupně se ukončily všechny soutěže a přesně o půlnoci přišlo jejich vyhodnocení. Ještě než se rozdaly všechny dorty nebo pravé Mozartovy koule šťastným výhercům, čekalo nás půlnoční překvapení. Tím byl baletní soubor z Ruska. Kdo neviděl, neuvěří, kdo viděl, směje se a popadá za břicho ještě teď. Nutno říct, že kluci byli naprosto úžasní a po vystoupení rozdali nepočítaně autogramů.

Ples dále pokračoval, hudba hrála parádně, všichni tancovali nebo se jinak bavili. Ale všechno musí jednou skončit a tak i desátý ročník Malého velkého plesu pomalu končil. Zhruba o půl třetí dozněly tóny

kem od taneční skupiny Akcent. Následně se celý sál roztančil a mohla začít veškerá zábava. Kolem deváté hodiny večer nám naši uvaděči vysvětlili pravidla všech soutěží a znovu pozvali na taneční parket TK Akcent s jejich předtančením na téma Chicago. Zároveň se začala prodávat tombola a tak se zajisté nikdo nenudil. Pokud zrovna neuměl taneční kroky k tangu, mohl zkusit štěstí k tombole nebo napárovat dvojice postav z opery. Pamětníci zas mohli sepsat historii Malého velkého plesu.

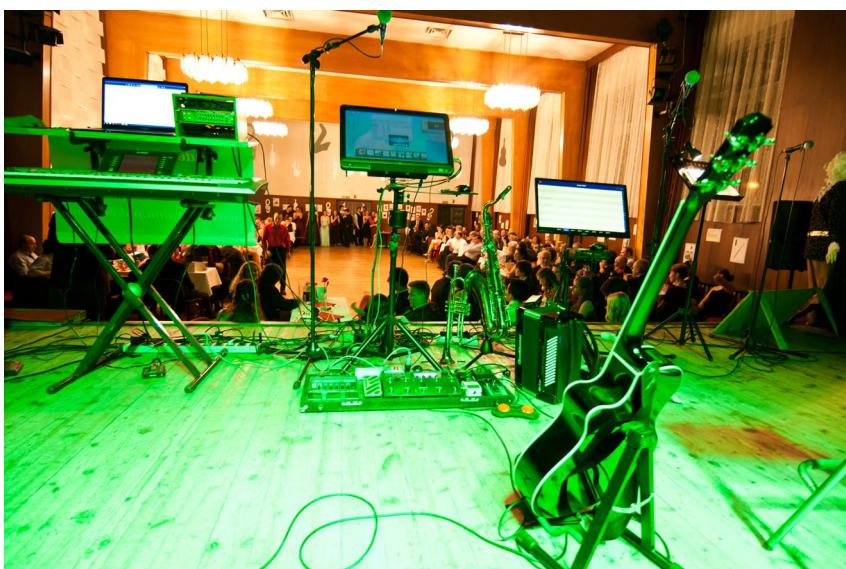

poslední skladby, potleskem jsme poděkovali kapele za skvělý doprovod a byl čas jít domů. Ti obětavější ještě pomohli organizátorům vše uklidit, za což jim patří velký dík.

A tak skočila jedna velká a krásná kapitola Malého velkého plesu. Ve vzduchu zůstává otázka, jak tato započatá tradice bude dále pokračovat. Doufám, že se na příští ročník najde nová várka akčních dobrovolníků a budeme si moci i v roce 2015 zatančit na Malém velkém plese.

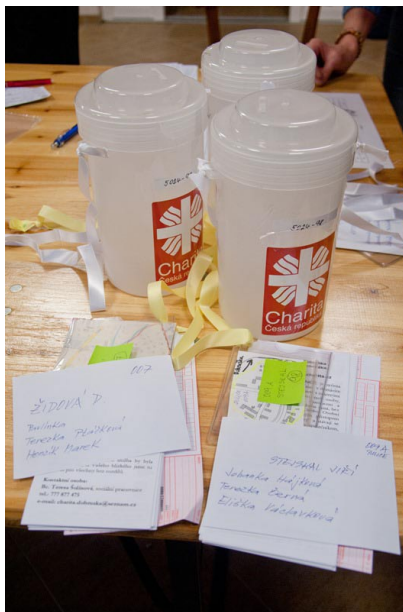
Parluc⁸

TŘÍKRÁLOVSKÁ SBÍRKA 8. 2. 2014

Tradice Tříkrálové sbírky pořádané celostátně Charitou Česká republika se v Dobrušce letos opakovala po třinácté. Tříkrálová sbírka je největší dobrovolnická akce v ČR a účastní se jí kolem 50ti tisíc koledníků a dalších dobrovolníků.

V celé ČR podpora této akce má vzrůstající tendenci, nejen co se týče množství vybraných peněz, ale především úctou k tradici a uznáním hodnot, které reprezentuje – solidaritu lidí s potřebnými, naší snahu konat dobro, pomáhat bližnímu a nebýt lhotejný.

kem 456 tis. Kč zase příkladem pro velká města. Vykoledovalo se o 54 tis. Kč více než loni. Výsledek je důkazem, že lidé chtějí pomáhat a štedrost a důvěra v tuto sbírku je opravdu velká. 65 % z vykoledovaných peněz se vrátí na účet Farní charity a bude použit na pomoc potřebným, seniorům, podporu sociálních služeb osobní asistence, která významně pomáhá pečujícím rodinám ponechat své blízké v domácím prostředí. Dále budou peníze využity na nákup zdravotnických pomůcek do charitní půjčovny a na podporu projektu Adopce na dálku v Indii.

V našem okolí přibývá lidí, kteří propadnou sítím státní sociální pomoci a obracejí se na nás o pomoc jako na nestátní organizaci. Smutné je, že přibývá případů, kdy lidé žádají o pomoc a nemají ani na jídlo.....

Kdo by potřeboval pomůcku nebo službu osobní asistence, kontakt najde na

www.dobruska.charita.cz

Při letošní sbírce se poprvé koledovalo ve dvou termínech, v sobotu 4. a 11. ledna. Během obou sobot koledovalo celkem 100 skupinek. To je celkem i s obslužným personálem přes 450 lidí. V Dobrušce a okolí se koledovalo 11. ledna - 46 skupinek, v Opočně 17 skupin, v okolních obcích dalších 37.

Dobruška a všechny zapojené obce jsou se svým výtež-

Děkuji všem lidem za vlídné přijetí koledníků při sbírkách v uplynulých třinácti letech, děkuji všem dárcům, dětem a jejich rodičům, dobrušským skautům, vedoucím skupinek, pánům farářům za velmi příjemné zázemí v pastoračním centru, sponzorům, školám za dobrou spolupráci, městským a obecním úřadům za administrativní dohled nad průběhem sbírky a všem ostatním bezejmenným ochotným dobrovolníkům, kteří pomáhali se zajištěním a organizací sbírky. Speciální dík pekařství Klobas, který každoročně věnuje pečivo a knedlíky ke guláši pro 180 strážníků v pastoračním centru.

Jménem Farní charity Dobruška Vám všem přeji hodně zdraví, lásky a síly ke konání dobra i v roce 2014.

Ing. Jana Poláčková

Tříkrálová sbírka pohledem ze zákulisí.

DOBRUŠKA:

Bylo to v sobotu 11. ledna krátce po deváté hodině ranní zvláštní pohled do kostela sv. Václava v Dobrušce. Všude, kam jste dohlédli, se hemžili malí králové – Kašparové, Melicharové a Baltazarové – s rozzářenýma očima plnýma očekáváním. Krátce předtím, než vyrazili na svoji pouť se zabezpečenými pokladničkami opatřenými znakem a nápisem Charita Česká republika, vyslechli požehnání P. Vincenta Zontáka, který zdůraznil, aby si celý den užili v radosti, aby oživilí ve svých srdcích nejen touhu po něčem mimořádném, o čemž už svědčí jejich neobvyklé oblečení a samozřejmě i smysl celé akce, ale především, aby oživilí ve svých srdcích touhu konat dobro.

Zároveň všechny malé dobrovolníky v královském rouše nabádal, aby nebyli smutní, když někdo odmítne na sbírku přispět.

A pak už zbývalo jen převzít od organizátorů dary (balené cukry a kalendářiky) pro obyvatele domů a členy domácností, které se skupinky chystaly navštívit, a nezapomenout křídý na vyznačení symbolů K+M+B 2014 jako důkazu návštěvy tří králů. Pak nastal snad nejtěžší úkol dne pro zkušené organizátory Tříkrálové sbírky v Dobrušce, totiž shromáždit úplně všechny krále na schodišti před kostelem do takové sestavy, aby bylo vidět alespoň na obličej každého, i toho nejmenšího, a zároveň, aby se všichni vešli do objektivů připravených fotoaparátů...a mohlo se vyrazit.

Odchod či odjezd poslední tříkrálové skupinky znamenal pro ing. Janu Poláčkovou, ředitelku Farní charity v Dobrušce určitě první velkou úlevu a také pocit, že tenhle dobře namazaný stroj, který organizace a průběh zdejší Tříkrálové sbírky komukoliv nezúčastněnému snad nejvíce připomíná, funguje bez chyby a na plné obrátky. A právě to byla chvíle, kdy si udělala čas na krátký rozhovor.

Kdy začínají přípravy Tříkrálové sbírky?

Dá se říci, že téměř vzápětí po skončení každého ročníku. Už během léta se hlásí počty, kolik budeme potřebovat cukrů, kalendářů, složenek... V listopadu se pak všechny materiály přebírají na Diecézní charitu v Hradci Králové.

Kolikátá Tříkrálová sbírka je to pro vás osobně?

Pro mě je to třináctá sbírka, protože my jsme se přidali k Tříkrálové sbírce rok poté, co začala celostátně. Letošní sbírka je mimořádná tím, že se koleduje ve dvou termínech a to 4. a 11. ledna. Důvodem byly nezvykle dlouhé vánoční prázdniny.

V mnoha obcích tak tři králové s pokladničkami chodili už první lednovou sobotu.

V čem vidíte smysl požehnání, které se dnes uskutečnilo?

V kostele se potvrdí, že konání dobra má i v dnešní době velký význam. To si tam určitě uvědomí všichni, i ti, kteří do kostela běžně nechodí. I malé děti opravdu pochopí, že nechodí jen tak bezmyšlenkovitě, že jejich koledování má duchovní podtext, že tím, co dělají, pomáhají druhým. To je hodně důležité.

V kostele bylo také řečeno, že se letos přihlásilo úplně nejvíce dětí, které chtějí být jedním z králů. Čím to je způsobeno?

Za prvé – děti koledují rády. A za druhé v minulých ročnících byly děti přihlášeny do Veřejné lyžařské školy nebo na hokej apod. Nezvykle velký počet koledníků v letošním roce je způsoben především velmi netradičním průběhem zimy, kdy se ještě nemohly rozběhnout zimní aktivity, zejména lyžařská škola, která má v Dobrušce velkou tradici. Takže mírná zima velmi nahrála mimořádnému

zájmu o zapojení dětí do Tříkrálové sbírky.

Můžete říci konkrétní údaje?

Farní charita Dobruška pokrývá 28 obcí v regionu, podně ale spadají ještě další místní části. Podle zapečetěných pokladniček je v současné době 99 skupinek koledníků. To znamená – jeden vedoucí plus tři králové – tedy čtyři stovky lidí, které organizačně zajišťuje Farní charita Dobruška. Jen v samotné Dobrušce vyrazilo do „terénu“ 46 skupinek.

Jak vypadá péče o koledníky?

Po celý den mají ve zdejšímu pastoračním centru zabezpečeno jídlo, takže se tady mohou napít, najíst, občerstvit, odpočinout si a také se samozřejmě zahřát, popř. usušit. O to vše se stará zhruba dvacetičlenný tým složený převážně z žen. Každý koledník dnes dostane i odměnu v podobě svítilničky na klíče.

Co tedy budou mít děti k obědu?

Každoročně se těší na guláš, který v prvních ročnících sbírky vařil sám pater Vincent Zonták. Ale protože letos jsme už téměř na 190 porcích, tak jsem přípravu domluvila ve školní jídelně. Při té příležitosti bych opět chtěla poděkovat Pekařství Klobas, které již poněkolkáté dodalo ke guláši houskové knedlíky, čerstvé pečivo a vše, co je k tomu potřeba, zdarma.

Pro děti ale máte připraveno ještě jedno překvapení, že?

Ve spolupráci s městem a zastupitelkou Janou Melicharovou bylo na 28. ledna připraveno poděkování tříkrálovým koledníkům v kině ve formě promítání 3D animovaného filmu Ptačí úlet. Ještě před filmem si pustíme prezentaci z letošní Tříkrálové sbírky. Je velmi příjemné, když se děti vidí na plátně.

Pro úplnost informací zbývá doplnit jediné – výsledek Tříkrálové sbírky 2014 organizované Farní charitou Dobruška. Je to šest obyčejných číslic vytvářejících ale dohromady jedno neobyčejné číslo: 456 739. Přesně tolik korun se totiž objevilo v pokladničkách tří králů.

Dana Ehlová

Výtěžek Tříkrálové sbírky 2014

<u>DOBRUŠKA vč. Křovic, Pulic, Domašína, Mělčan, Chábor, Běstvin, Dolů</u>	<u>151 468 Kč</u>
<u>OPOČNO vč. Čánky, Dobříkovce Mokrého</u>	<u>63 434 Kč</u>
<u>VAL, CHLÍSTOV</u>	<u>10 088 Kč</u>
<u>POHOŘÍ</u>	<u>15 485 Kč</u>
<u>SEMECHNICE</u>	<u>9 754 Kč</u>
<u>TRNOV</u>	<u>5 906 Kč</u>
<u>HOUDKOVICE</u>	<u>4 910 Kč</u>
<u>PODBŘEZÍ, Lhota u Dobrušky</u>	<u>17 843 Kč</u>
<u>PŘEPYCHY, Záhornice</u>	<u>24 737 Kč</u>
<u>KOUNOV</u>	<u>7 861 Kč</u>
<u>OČELICE, Městec n. Dědinou</u>	<u>11 925 Kč</u>
<u>DOBŘE, Kamenice, Rovné, Hlinné, Spáleniště, Chmeliště</u>	<u>25 320 Kč</u>
<u>BYSTRÉ V O. H.</u>	<u>12 889 Kč</u>
<u>JANOV A TIS</u>	<u>5 863 Kč</u>
<u>OHNIŠOV</u>	<u>13 221 Kč</u>
<u>SNĚŽNÉ</u>	<u>6 505 Kč</u>
<u>SEDLOŇOV</u>	<u>7 703 Kč</u>
<u>DOBŘANY, Nedvězí</u>	<u>7 638 Kč</u>
<u>BOHDAŠÍN</u>	<u>5 278 Kč</u>
<u>BÍLÝ ÚJEZD, Roudné, Hroška</u>	<u>16 981 Kč</u>
<u>BAČETÍN</u>	<u>5 973 Kč</u>
<u>DEŠTNÉ V O. H.</u>	<u>8 675 Kč</u>
<u>OLEŠNICE V O. H.</u>	<u>5 830 Kč</u>
<u>TÝNIŠTĚ N. O.</u>	<u>7 236 Kč</u>
<u>LÍPA N. O.</u>	<u>4 216 Kč</u>

CELKEM

456 739 Kč

Všem dárcům srdečně děkujeme a přejeme vše dobré v roce 2014 !

RÁDCOVSKÝ KURZ

14. 2. - 16. 2. 2014

Rádcovský kurz v Rychnově nad Kněžnou se uskutečnil ve dnech 14. - 16. února 2014 v klubovně zdejších skautů Na Dubince. V poměru k ostatním střediskům byla Dobruška, včetně vedoucích, asi čtvrtinou všech lidí na této akci.

V pátek odpoledne přijela většina skautů ze všech koutů našeho okresu a večer se již konal program v podobě rozdělení do čtyř skupin, několika testů na všeobecné znalosti a oblíbené hry opočenských skautů – elektriky.

V sobotu jsme na různých stanovištích plnili úkoly, které se týkaly zdravotvědy, odhadů, přípravy a natáčení krátkého animovaného filmu (pro mě snad nejlepší ze všech stanovišť)... Večere byla podbarvena na počítači promítaným hororem (to mi osobně moc nesedělo). Velmi silný zážitek jsem si odnesl z noční hry ÚTĚK Z TÁBORA 316. Motivační intro, vysvětlení pravidel a vzhledem k legendě perfektně

vybraný svažitý a trním zarostlý terén jsem si opravdu užil. Následovala zpětná vazba, při které jsme mohli debatovat o našich dojmech i názorech na případné vylepšení hry. Myslím, že právě tento typ her je sice náročný na přípravu, ale rozhodně stojí za to a zpětná vazba třeba následující den je opravdu důležitá. V neděli jsme ještě dokončovali některé úkoly na stanovištích a po obědě jsme se rozjeli domů.

kukacák

VÝROČNÍ SNĚM 25. 1. 2014 - OVÁREK OD A DO Z

Tradiční a poměrně oblíbená, de facto taktéž jediná účelově zábavní akce pro dospělé(-ejší) činovníky našeho střediska a pozvané čestné hosty a kdejaké funkcionáře, kterou zavedl do kalendáře Petr svým nástupem do (často nevděčné) funkce střediskového vedoucího, započala tento rok trochu jinak, a to velmi brzy ráno sobotní den, kdy se měl Výroční sněm konat.

na návštěvě v našem malebném baráčku měli největší luxus. Zní to jednoduše, ale od zhruba deváté hodiny ranní se rozezvučely motorové pily i sekery dunící o špalky a začalo se opravdu tvrdě a usilovně pracovat. Mimo obou Petru Poláčků, Sympy, věrného šéfkuchaře večerní akce vambereckého Tomáše, mě či MMka se aktivně zapojili i v poslední době „ztracení sy-

v rámci soboty odpočinout až do večera a slavnostní den si užít v klidu, za další jsem čekal, že spíše někdo přijde na bázi pozvánky na Ovar na nedělní úklid (viz dále).

Sobotní mrazivé poledne se přehouplo, dodělali jsme nejnutnější věci, pouklidili vše do původního stavu, vytáhli

Důvod byl prostý – nekonala se žádná velká podzimní brigáda, a tak dřevo u kluboven postupně docházelo, až došlo. Byli jsme proto nuceni obnovit stavy a zásoby podél klubovny a v tajných skrýších, aby si mohli buď oddíly pohodlně topit v kamnech a nemuseli pracně štípat, nebo aby i ubytovaní skauti

nové“ GOR či Koule, což potěšilo. Štípat, řezat, rovnat, odnášet, přinášet. Pořád dokola, dokud nebyly stavy plné. Jiným borcům jsme o pomoc neříkali – jednak jsem měl osobně pocit, že bude fajn, když si už tak všichni hodně vytížení pracanti pro oddíly (což jsou vždy skoro jediní, kdo pracovat dorazí..) budou moct

kotle a zařídili sály na večerní setkání skautů, otočili cedulku nad Konírnou. Začali jsme vařit a nejstudenější den v rámci ledna o sobě dával znát – kdykoliv jsme přišli do přetopené klubovny pro nějaké vybavení, vodu či sůl, usínali jsme. Ani jsme se ale nestačili za celý den kromě oběda zastavit (čestné skautské

- doslova) a už se hrnuli první návštěvníci a hosti, venku se začalo stmívat a nastala hodina H – začátek sněmu před 18. hodinou.

Sněmový program byl trochu pozměněn oproti loňským rokům – Petr nemluvil desítky minut (nic ve zlém, bratře!), ale zkrátil proslov na sympatickou půl hodinu, včetně předání vyznamenání Slunečnicím. Bonbónkem za příjemným vystoupením a zároveň hlavním programem sněmu (mimo obžerství) byly prezentace jednotlivých oddílů, které si všichni pověřením (vedoucí oddílů) připravili velmi svědomitě včetně fotografií a konečně se mimo Totem také všichni přímo dozvěděli, co kdo dělal, kolik jich je a co plánuje v rámci své jednotky. Na tuto pasáž se pějí chvály dodnes a osobně doufám, že se tento prezentační úsek ujme a bude opakovat každoročně!

Po sedmé hodině večerní, kdy oficiální „schůzování“ skončilo, se účastníci vyfotili a rozešli všude po baráčku – čestní přespolní hosté (br. Králík, br. Doktor, br. Paleček, br. Námořník či br. Johan aj.) se uchýlili například s Petrem do

úřadovny a rokovali, jiní seděli v roverské klubovně u do ruda rozpálených kamen nebo sešli dolů ke kotlům naplnit papírové tácky (znovu trochu převaž-

ným – prostě se to nedá odhadnout!) ovárkem, prorostlým, libovým, srdíčkem, jatýrkem, slezinkou, čímkoliv, jen ne ouškem, to je vždy rezervované pro sestru Danu! Zábava (leč bez kapely, která letos prostě nedorazila, ani se nezorganizovala..) pokračovala do pozdních hodin a teprve nad ránem v poklidu skončila.

Ani to ale nezabránilo žádnému spáči v baráčku, aby vstal před devátou hodinou ranní nedělního klidného dne a začal uklízet. Bohužel (avšak nikoliv překvapivě) nedorazil nikdo další, jenom věrný Sympa, jak slíbil. Čest tedy všem poovarovým hrdinům – GO-Rovi, Knorrovi, šéfkuchařovi Tomášovi, Sympovi (a mně), kteří dokázali, že Sněm nekončí odchodem domů v noci, ale až zamčenou klubovnou v původním stavu jako před akcí, ne-li v lepším! Dvě hodiny jsme lítali po klubovnách, stírali jsme, odpadky rozbíjeli po Dobrušce a nakládali do aut vše, co nebylo zdejší.

Akce skvělá, na základě ohlasů. Bude i příště? Možná ano. Kdo ví. Určitě se ale zase sejdem a zaskotačíme, vždyť život není jenom velký díl práce – musí ho pořád redukovat i zábava!

ODDÍL MEĎÁTEK

Na den sesterství v sobotu 22.2. jsme s Meďaty vyrazili za krásami opočenské obory. Počasí bylo všelijaké, ale nepršelo.

V Opočně na náměstí nás čekala sestra Iva Vulasová, která nám domluvila prohlídku obory i s průvodcem. U vchodu do obory se k nám připojila parta bývalých opočenských skautů s panem ing. Milanem Vondřejcem, který nás všechny naložil do dvou aut (17 dětí, 7 mladistvých a 4 dospělé) a vezl nás k hájovně v Malé Záhorni-

voněl a vykukovalo i sluníčko, takže se nám příjemně šlapalo. Na konci cesty dostali všichni krásné vlastnoručně upečené medaile se jménem. Děti měly velkou radost. Rozloučili jsme se s panem Vondřejcem a všemi bratry i sestrami a zámeckou zahradou jsme se vydali na zpáteční autobus.

Tímto bychom rádi poděkovali všem, kdo se na naší výpravě podíleli. Takže díky a zase někdy v Opočně!

Lenora

ci. Jeli jsme po cestě, po louce a místy i lesem mezi stromy, díky čemuž jsme viděli úžasná stáda jelenů, daňků a muflonů. U hájovny jsme se „potěšili“ s divočáky a dali si oběd. Na zpáteční cestu jsme se vydali pěšky, ale to už jen po cestě. Syn pana Vondřejce Lukáš cestou dětem hezky vyprávěl o lese a o zvířatech. Na dvou místech jsme v krmelci nechali jablka a mrkev, pozorovali jsme veliká mraveniště, poslouchali datla a děti si s opočenskými skauty zahráli běžeckou hru Poznávání zvířátek. Les krásně

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Vzhledem k tomu, že sních nás zapomněl navštívit, sněhové aktivity jsme musely vypustit z našeho světluškovského programu. Je to celkem škoda, ale naštěstí si umíme poradit i bez sněhu. Tyto dva měsíce jsme, myslím celkem úspěšně začaly více pracovat s našimi stezkami. Je pravda, že je škoda, když je máme, je nevyužívat. Protože se blíží čas, kdy budeme muset zintenzivnit přípravu na světluškovské závody, začaly jsme už pozvolna s opakováním uzlů. Musím říct, že plno holek se s uzly setkala poprvé, takže chvíli trvá, než vše pochopí, ale naštěstí jsou šikovné, takže to celkem zvládneme. Taky jsme stihly procvičit hlavní dopravní značky a stále děláme morseovku. A abychom nevyšly ze cviku, opakujeme si a i se učíme skautskou hymnu, protože i ta je důležitá. Ale myslím, že všichni víte, že světlušky si nesmírně rády taky hrají, a tak i hry byly velikánskou součástí našeho schůzkového programu. Tak například u holek měla velký úspěch hra s názvem kopírka, ve které šlo o to, že se jsme holky rozdělily na dvě skupinky a v každé skupince si světlušky určily, kdo bude zastávat funkci pozorovatele, kresliče a spojky. Úkolem pozorovatele je pořádně prohlédnout obrázek, zapamatovat si všechny detaily včetně barev, tvarů, potom vše říct spojce, ale pozor jen jednou, nic nesmí opakovat a spojka pak vše přetlumočí kresliči, opět nesmí nic zopakovat a kreslič se vše pokusí zaznamenat na papír. Cílem je co nejpresnější kopie původního obrázku. Mezi další hry patřily třeba přetahovaná nebo hledání dvojic v pexesu, které jsme

podnikly mimo klubovnu, přesněji na hřišti za školou, protože klubovna byla obsazená, ale naštěstí počasí bylo tak krásné, že by stejně byla škoda sedět v klubovně. Světlušky moc rády připravují různé scénky, takže ani to jsme v těchto měsících nevynechaly a jako vždy to byla sranda. Dalším místem, kde jsme strávily jednu schůzku byl prostor u Penny a nevěřily byste, jakými všemi způsoby se dá dojít zpět do klubovny: letkis, ptačí tanec, klasická říkanka, raz a dva a tři... Kdyby nás někdo viděl, myslím, že by se úsměvu neubránil. Protože jsme taky oslavili Den sesterství, páteční holky vyráběly přáníčka pro ty, které se ve skautu úplně pořád nevyskytují. Ale o výpravách zas už píše někdo jiný, tak nebudu nic prozrazovat, tak ode mě je to teď už všechno, tak hezké počteníčko ostatních akcí:) A zas příště.

Maruška

Jak už asi dobře víte 8. února se konal skautský ples v opeře. Výzdoba se samozřejmě neudělá sama, proto jsme se světluškami a skautkami 31. ledna v pátek sešly a pustily se do toho. Sraz jsme měli v 14:00. Sešlo se nás celkem dost, takže nám práce šla rychle od ruky. Tvořily jsme „mozartovy koule“, které měly příchutí rafaela, pekly jsme perníkové nástroje, houslové klíče a noty. Menší vystřihovaly noty z papíru, které potom ležely na stolech. Starší vystřihovaly houslové klíče a saxofony ze čtvrttek. Další počítaly tombolu nebo vyráběly velké škrabošky. Měly jsme toho opravdu dost, ale přesto jsme při tom stihly z naší celoroční zahrady odkoupit pár květin. V 18h jsme se už mohly spokojeně rozejít do svých domovů. Myslím si, že se to moc povedlo, stihly jsme si popovídat a přitom i nějak pomoci.

Káta

ODDÍL VLČAT

Jelikož letos byla mírná zima, tak vlčata byla v doupěti pouze v měsíci lednu. V únoru se po oddílové schůzce vydali za Mauglím do okolí Dobrušky, mezitím jsme se vyspali v klubovně. Výprava byla v sobotu 15. února a v klubovně jsme tedy spali ze 14. na onoho 15. Této výpravy se zúčastnilo 17.

dva lovci sebou na výpravě. Ovšem ti dva lovci (moje maličkost a Lubka) je honili, protože si mysleli, že tam chodí divoká zvěř. Asi po hodinovém pátrání jsme se odebrali zpět ke klubovně a následně ke spánku.

V sobotu po snídani a po důkladném úklidu jsme se

vydali přes město kolem hřiště zadem k Semečnicím, ale do nich jsme nedošli, ale šli jsme dále proti silnému větru podél další „hory“ dobrušského regionu, a to Chlumu. Cestou kluci dostali za úkol získat dva listy listnatých stromů a dvě větvičky jehličnanů a poznat z čeho jsou, a ještě obkreslit dvě stopy

Sešli jsme se u naší klubovny jako na každou oddílovou schůzku v pátek v 15:30. Po úvodní části jsme se vydali do Provozkého údolí, kde kluci lovili jídlo. Ulovili různá zvířata (hady, ary, slony,...). Ovšem byli zde i strážci (moje maličkost a Radek), kteří měli zničující hlas a po vyřčení jména si dotyčný odešel pro nový život. Dále jsme se už za tmy vrátili do klubovny, kde si kluci uchystali nocležiště a poté jsme se vydali na noční hru na vrcholu nad Dobruškou, který nazýváme Trojice, kde měli zjistit co mají

a zjistit čím jsou. Kvůli silnému větru jsme nedošli až do Podbřeží, jak bylo v plánu, ale zatočili jsme doleva do lesa, kde bylo přeci jen klidnější. Došli jsme na plácek zvaný příměšťák a na přinesených klaccích jsme si opekli vuřty. Poté následovala oblíbená klasická hra raz, dva, tři vlk, po jejímž dohrání jsme se přes nám již známý kopec Trojice vydali zpět do klubovny. Po vyhodnocení této hry jsme se vydali na další kopec, tentokrát na Novohradský, známý jako Novohrajda, kde vlčata brala dravým opicím zvaným Bandarové (opět moje maličkost, Lubka a Radek) ovoce a pomohli tak Mauglímu sehnat si potravu. Než jsme přišli do klubovny, tak se přiblížila osmnáctá hodina, což byl čas kdy si měli pro kluky přijít rodiče, tak jsme se vydali zpět do klubovny a tam jsme výpravu pokřikem zakončili.

Co nás čeká v dalších dvou měsících? Ještě jedna výprava. Kam? Pravděpodobně budeme měřit čas do příchodu dalšího ročního období, takže přemýšlejte. A poté už učení, učení, učení, jelikož nás v květnu čeká oblastní kolo Závodu vlčat a světlušek o totem náčelníka a vlajku náčelní, kde obhajujeme první dvě místa z před dvou let.

Tak to je pro dnešek vše. Se stiskem levice se s Vámi loučí

Albi

ODDÍL SLUNEČNIC

Další dva měsíce se překulily, ani nevíme jak, a dobrušským Slunečnicím se zase událo mnoho věcí. Klasickému zimnímu období sice vůbec počasí neodpovídá, ale co se dá dělat, nám to náladu nezkaží, a aspoň nám není zima ;).

pátek se nám všem zkrátka hodil víc). Pozvaly nás Světlušky a tímto jim moc děkujeme za uspořádání této akce. Jestli mohu mluvit za všechny zúčastněné Slunečnice, myslím, že jsme si tento den moc užily a zase se blíže poznaly s dívkami

odlišného věku z našeho střediska. Zazpívaly jsme si tradiční písničky, nechyběla ani skautská hymna a písnička Neděle. Dozvěděly jsme se také spoustu zajímavých informací od Oldskautek. Vyprávěly nám, jak vypadaly jejich tábory, proč, kdy a kdo je do skautu přivedl a mnoho dalších zajímavých věcí. A ani naši drazí Mohykáni nelenili a k našemu svátku nám připravili dárek. Krásnou krabičku s věnováním a červenou mašlí. Jen obsah nás trochu překvapil. Po otevření jsme objevily mrtvou myš. Tak jsme se zasmály a pokračovaly v příjemném odpoledni. Kolem šesté hodiny jsme akci zakončily kruhem přátelství a začaly se rozcházet

O schůzkách si jako obvykle hrajeme a užíváme si společně strávený čas a příjemnou atmosféru, ale zároveň jsme si začaly opakovat a osvojovat vázání uzlů, holky začaly plnit nováčkovské zkoušky a podobné věci. V lednu jsme také společně se Světluškami pomohly vyrábět dekoraci na náš tradiční Malý velký ples.

21. února jsme se zúčastnily Dne sesterství (datum sice úplně neodpovídá celosvětovému svátku, ale

k našim domovům.

A 23. února (tedy v neděli) jsme vyrazily na výpravu. Ačkoliv jen do Opočna, ale o to víc jsme si ji užily. Vyrazily jsme z autobusového nádraží a pěšky jsme došly do Opočna. Počasí nám přálo. Krásně svítilo sluníčko a teplo bylo větší, než jsme zvyklé. Prošly jsme si zámeckou zahradu, nakrmily jsme kačeny, které plavaly na rybníku, zkusily si pády

důvěry a daly jsme si oběd, který jsme si přivezly ze svých domovů. A konečně nastal čas na hlavní aktivitu této výpravy. Ze zahrady jsme se vydaly směr stadion a konečně přišla řada na brusle, které jsme si nesly už od rána na zádech v našich batozích. Zajezdily jsme si, chvíli sice trvalo, než jsme na ledě našly stabilitu, ale ke konci už jsme jezdily bez větších problémů. Dokonce jsme zvládly i jakousi hru na Babu. Pak už jsme

jen autobusem dojely do Dobrušky a šly se připravovat na namáhavé pondělí ve škole.

Tak snad jsem na nic nezapomněla. Myslím, že uplynulé dva měsíce jsme si zase moc užily a doufám, že ani příště tomu nebude jinak.

Za Slunečnice se s pozdravem loučí

Simča

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Jelikož jsme zatím neviděli pořádnou zimu, natož pak sněh, oddíl Mohykánů pokračuje v podzimních aktivitách a sněhových radovánkách se už asi nedočká.

Nedlouho po novém roce se nemalá část oddílu Mohykánů, stejně jako v minulých letech, účastnila tříkrálové sbírky. V polovině února proběhl v Rychnově nad Kněžnou ve skautské klubovně na Dubince rádcovský kurz určený pro třinácti až patnáctileté skauty a skautky z Rychnovského kraje. Tohoto kurzu se zúčastnili čtyři zdatní mohykáni, něco se

tam naučili a o zábavu prý také nebyla nouze. Na předposlední únorové páteční schůzce, kdy naše skautky slavily Den sesterství, jsme z důvodu nedostatku členů spojili síly s vlčaty a vyrazili na hřiště za gympl. Po cestě jsme potkali ještě pár mohykánských opozdílů vymlouvajících se na autobus, takže nás bylo už celkem dost, ale zůstali jsme u původního plánu. Ještě než jsme stihli rozdělit teamy, abychom před dalšími aktivitami rozproudili krev a zahřáli se při fotbale, navštívil nás náš nejvyšší vedoucí Petr s nápadem popřát našim milovaným sestrám ke dni sesterství a pří-

hodně je obdarovat. Po předvedení dárku nikdo nepochyboval o tom, že by se taková událost měla uskutečnit. Všichni nadšeně vyrazili nejkratší cestou, přes pole, k pastoračnímu centru, kde se odehrával dívčí mejdan. Holčkám se dárek určitě ohromně líbil, protože kluky nacpali všemožnými dobrotami, které měly k dispozici. Ve zbytku času pak došlo i na tu fyzickou aktivitu, kdy jsme si zahráli týmovou vybíjenou na hřišti za horní základní školou.

Jirga

Když jsem se stal skautem nikdy jsem netušil, že se tím ze mě stává i novinář...

Jak Adam v minulém článku zmínil, měli jsme v plánu výpravu na chatu do Mastů, která se kupodivu uskutečnila. Na výpravu přišla polovina dětí, já, Adam a Tínek. V odpoledních hodinách jsme si dali sraz před klubovnou, a jelikož jsme skauti, vyrazili jsme samozřejmě po svých. Největší zážitek z této výpravy je hra na upíry, při které jsme se všichni pobavili. Druhého dne nás ráno mile překvapil sníh padající z oblohy, který je tuto zimu zázrakem. Sněhu bylo tolik že jsme si dokonce postavili „mohykánského“ sněhuláka viz. foto. Po krátké pauze naší činnosti následoval skautský Mikuláš, kterého měli ve své režii Adam a Simča. Mikuláš se neobešel bez akrobatických výstupů našeho čerta, který při první

příležitosti skočil šipku do davu a tím rozsypal všechny buráky z jeho pytle. Podle mého názoru se Mikuláš povedl a doufáme, že nás za rok zase navštíví.

Naše poslední akce byla Zimní výprava na kterou jsme jeli společně se Slunečnicemi. Sešli jsme se v hojném počtu. Kluci šli pěšky, ale holky, jelikož nejsou fyzicky zdatné jako kluci, jely autobusem. Po 2 hodinách cesty jsme konečně spatřili náš cíl. Po krátkém odpočinku jsme se vydali k vánočnímu stromečku, kde nám Ježíšek zanechal dárky. Zde jsme si zpívali koledy. Poté jsme hráli různé hry a šli jsme spát. Hned brzy z rána jsme šli hrát hry, například na Medvědy. Bohužel jsem musel odjet o den dříve, takže vám nemohu dát další informace o této výpravě.

Jinak průběh našich schůzek se nijak zásadně nezměnil: hrajeme hry, snažíme se naučit kluky spolupracovat aby uspěli na závodech, které se pomalu ale jistě blíží a samozřejmě se je snažíme i něco naučit...Tak nám držte palce. Za oddíl mohykánů

Jirka G.

TIP NA VÝLET

BOSENSKÉ ÚDOLÍ PYRAMID

Dnešní velmi netradiční tip na výlet bude věnován všem turistům s badatelskou, vědeckou a přemýšlivou duší. Podíváme se na místo, o němž před několika lety psala média po celém světě - v Bosně totiž vědci objevili soustavu pyramid.

Visocké pyramidy

Veškerý zájem (nejen) archeologické společnosti na sebe před zhruba osmi lety strhla bosenská vesnička nedaleko Sarajeva jménem Visoko a nad ní stojící kopec s podobným názvem Visočica. Ten totiž až záhadně připomíná pyramidu svým pravidelným jehlancovitým tvarem - ačkoli je dnes kopec zarostlý trávou i vyšším porostem, linky jsou více než zřejmé a několik vědců i potvrdilo (přes důvěryhodný zahraniční server bbc.com), že tak přímé tvary by zřejmě příroda vytvořit nedokázala (nicméně

nutno dodat, že často žasneme, co příroda dokáže..)! Získala si název "pyramida Slunce" a má výšku přes 220 metrů a délku stran přes 360 metrů, což je více než má Velká pyramida v Gíze. Již dříve byli občané vesnice i okolní lidé fascinováni netradičním tvarem kopce, ale až nyní si skupina nadšenců začala klást důležité otázky - a co více, začala hledat i odpovědi.

Iniciátorem započatého výzkumu, který má za úkol přiblížit pravdu o tomto nález, se stal v roce 2005 bosenský spisovatel Dr. Semir Osmanagić, který téhož roku založil asociaci Archeologický park: Bosanska piramida Sunca (Archeologický park – bosenská pyramida Slunce). Do dnešní doby bylo objeveno dalších 7 pyramid a otevřen několikakilometrový podzemní tunel Ravne, jenž vede až pod pyramidu Slunce a v němž byly nalezeny různé zajímavé horniny a rytiny. Druhou nejvýznamnější pyramidou v údolí okolo vesnice Visoko se stala pyramida Měsíce s výškou přes 190 metrů a náhorní plošinou na jejím vrchu. Třetím důležitým jehlancem je pyramida Draka, která se dvěma předešlými tvoří rovnostranný trojúhelník. Nejde však o obnažené pyramidy, jako je tomu například v egyptském Údolí králů, nýbrž o terénní nerovnosti podobné pyramidám a skrývající tajemství, které se vědci a badatelé právě snaží rozluštit. Do výzkumu se zapojila po několika prezentacích současného stavu výzkumu i organizace UNESCO.

Trochu vědecky

Protože nejsem žádný učený geolog, ani vědec či badatel, natož pak geodet, odkáži vás s radostí na populárně-naučné články o návštěvě této lokality, které publikoval WM Magazín na svém webu i ve svém časopise a v nichž naleznete spoustu zajímavých informací a tvrzení. Pozorným čtenářům článků neunikne uveřejnění otitulovaného dokumentárního snímku, jehož upoutávku je možné zhlédnout; na výběr není o tomto tématu na výše uvedených zdrojích pouze film jeden...

nesmíří - očividně došlo u Visoka k průlomovým nálezům a nebývalému výzkumu, který stojí na nadšení všech objevitelů a vědců. Na druhou stranu je dobře, že jsou ostatní kritičtí

a tím přispívají k co nejpoctivějšímu a nejřádnějšímu výzkumu. Nelze tedy bezhlavě zavrhnout předložené důkazy, ale zase je ani ihned glorifikovat. Zřejmě to bude spor, jenž potrvá delší dobu - stejně jako u "úsměvu" Mony Lisy. Výsledky výzkumu však netrpělivě očekává celý svět.

Bosenská Mona Lisa?

Až budete, vážení čtenáři Totemu, projíždět Bosnou, nebo tam budete plánovat výlet, nezapomeňte zahrnout do itineráře i toto magické a tajuplné místo - údolí Pyramid -, myslím, že rozhodně stojí za navštívení a bude tím nejlepším ozvláštněním návštěvy balkánské země!

"Objev" pyramid v údolí vesnice Visoko má za následek, že se někteří lidé hádají o pravosti či nepravosti důkazů a o tom, zda má výzkum vůbec smysl. Není se čemu divit, uznávaný objev by přepsal světové dějiny - největší světová pyramida by byla v Evropě, ne v ráji pyramid - Egyptě.

Připomíná mi to osobně spor o Monu Lisu, o níž jedni tvrdí, že se usmívá a druzí, že se mračí, a tyto tábory se nikdy

SKAUTSKÉ DOVEDNOSTI

ORIENTACE V KRAJINĚ

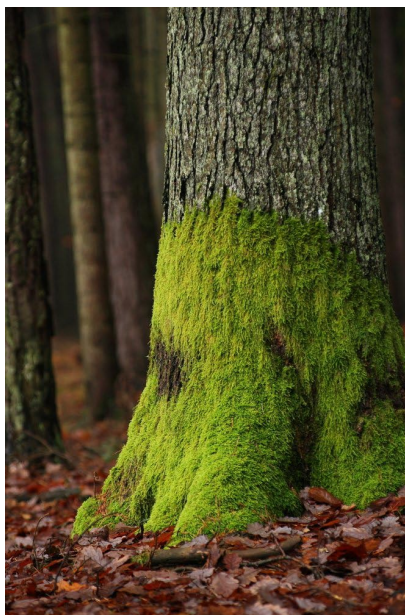
V tomto čísle se zaměříme na skautskou dovednost, která by se mohla v dnešní době jevit jako poněkud „přežitá“. Leckdo by totiž mohl namítnout, že pro snadnou orientaci v neznámém prostředí s sebou stačí mít mobil s internetem nebo nějakou tou digitální mapou. A existuje přece celá řada dalších technických vymožeností, které si dnes můžeme pro výlet do přírody zakoupit.

A přesto... Před pár lety jsem byl sám nemile překvapen tomu, že většina ze skupiny dětí, které jsem měl tehdy na starosti, se nebyla schopna na autobusové zastávce vyznat v papírovém jízdním řádu. Nutilo mě to tehdy k zamyšlení, zda právě všechny dnešní vymoženosti nejsou nakonec příčinou toho, že se nedokážeme často orientovat i v těch zdánlivě lehce zvládnutelných situacích?

Pojďme se tedy společně zaměřit na zcela základní možnosti orientace v okolní krajině. Vždyť kdo ví, kdy se některá z nich může hodit a neříkáme přeci nadarmo: Buď připraven!

Příroda napoví, stačí si jen všimnout

Nemáme-li k dispozici mapu ani buzolu, mohou nám (byť spíše teoreticky a málokdy zcela přesně) pomoci přírodní jevy a zákonitosti. Rozdíly v délce a intenzitě slunečního svitu například způsobují následující skutečnosti:

– u jednotlivě stojících stromů jsou bohatší větve na jižní až jihovýchodní straně (dáno také u nás převažujícím severozápadním prouděním vzduchu)

– letokruhy na pařezech stromů stojících osaměle jsou na jižní straně širší než na straně severní

– kůra bříz je na jižní straně světlejší a pružnější než na straně severní

– kmeny borovic jsou obvykle pokryty borkou, která se na severní straně kmene vytváří dřívě a sahá do větší výšky

– lišejníky na kmenech stromů narůstají více na severní straně

– mravenci budují svá obydlí na jih od nejbližšího pařezu nebo stromu, jižní strana mraveniště je pozvolnější a severní strmější (nemusí však platit například na kraji lesa!)

– jahody a jiné plody se na jižní straně zbarvují dřívě

– vinice jsou zakládány na jižních svazích, kde také dřívě roztává sníh

– otvory pro včely ve včelínech (česla) jsou obráceny k jihu

– katolické kostely jsou obvykle stavěny tak, že oltářní část směřuje na východ

– slunečnice své květy neustále otáčí za sluncem (i když je pod mrakem), proto lze s jejich pomocí určit světové strany, známe-li denní dobu.

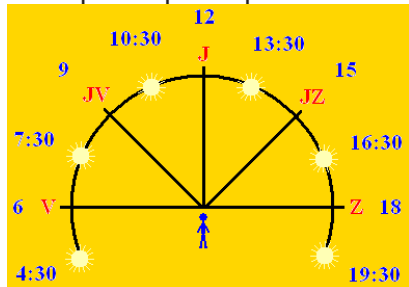
Za slunečních dní

určit velmi přesně pomocí slunce a ručičkových hodinek. Stačí namířit malou (hodinovou) ručičku k slunci a poté rozpůlit úhel, který ručička svírá s dvanáctkou na ciferníku. Směr, který osa úhlu (mezi sluncem a dvanáctkou) určuje, míří k jihu. Chceme-li být opravdu přesní, je ještě potřeba dát si po-

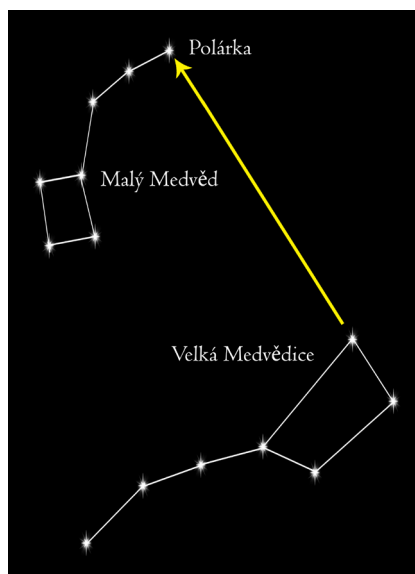
zor na letní čas, protože podle střeoevropského času (a ten je pro určení rozhodující) je o hodinu více.

Výrazně méně přesnou metodou je odhad světových stran pouze podle pozice slunce

na obloze. Ráno je slunce přibližně na východě, v poledne na jihu a večer zhruba na západě. Zjednodušeně můžeme tedy uvažovat takto: v 6 hodin ráno vidíme slunce na východě, v 9 hodin na jihovýchodě, ve 12 hodin na jihu, v 15 hodin na jihozápadě a v 18 hodin na západě. Toto pravidlo však platí pouze pro naši zeměpisnou šířku a mění se v závislosti na ročním období.

Svit, měsíčku, svit

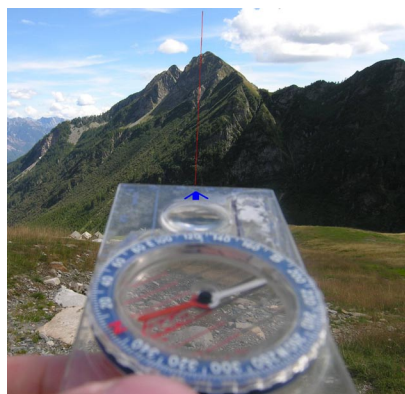
Snad každý ví, že za hvězdné noci se dá sever snadno určit pomocí Polárky (Severky), která je součástí Malého med-

věda (Malého vozu). To je dáno tím, že v současnosti míří zemská osa na tuto poměrně jasnou hvězdu. Potřebujete-li Polárku rychle najít, pak stačí pětkrát prodloužit spojnicí zadní části Velkého vozu.

Vidíme-li na noční obloze měsíc, můžeme opět využít k určení světových stran hodinek. Metod existuje více, jedna z nich je analogická té „sluneční“ popsané výše. Další si dovolím dále nerozebírat, vážní zájemci jistě nebudou mít problém naučit se ji sami pomocí odkazu pod článkem.

Místo toho raději poznamenám obecnou zásadu pro noční pohyb v terénu (může se hodit například pro noční táborové hry). Je dobré zachovat vždy chladnou hlavu a před ukvapeným pohybem vstříc temnotě si uvědomit alespoň následující: lidské oko je špatně přizpůsobeno pro noční vidění. Údajně až po hodinovém pobytu ve tmě je člověk schopen vidět i vzdálené a slabě se rýsující předměty. Chceme-li se tedy v noci co možná nejefektivněji orientovat, bývá vhodné vyvarovat se jakémukoliv zbytečnému oslnění ostrým světlem (způsobeného třeba i vlastní baterkou) a nechat nejprve chvíli oči přivyknout temnotě.

O kompasech a buzolách

Jedná se o přístroje, které využívají zemského magnetického pole pro přesné určení světových stran. Volně pohyblivá magnetická střílka si zachovává severojižní směr, určuje tedy směr zeměpisného poledníku. Vždy je však potřeba vyvarovat se přítomnosti magnetu a železných předmětů, správnou pozici střílky může vychýlit rovněž elektrické vedení nebo bouřka.

Při přesném určování světových stran si navíc musíme uvědomit, že magnetka buzoly nebo kompasu směřuje k takzvanému severnímu magnetickému pólu, který ovšem není totožný se zeměpisným pólem a každým rokem se mírně stěhuje. Odchylka mezi zeměpisným a magnetickým pólem se nazývá magnetická deklinace. V loňském roce její hodnota v České republice činila asi tři a půl stupně.

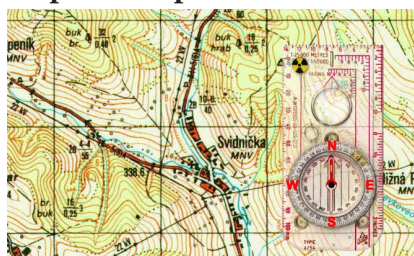
První kompas byl pravděpodobně vynalezen již ve starověké Číně. Byla jím obyčejná nádoba s vodou, v níž plavala dřevěná podložka s kouskem magnetovce. Zhruba před tisíci lety tento vynález převzali Arabové. Později Italové vymysleli kompas připomínající již ten dnešní.

Jak již bylo naznačeno, kompas funguje jednoduše tak, že označený hrot ustálené střílky ve vodorovné poloze ukazuje směrem na sever. Pro přesné určení světových stran je možné využít jejich označení na okrajích kompasového pole (česky S – J – V – Z, nebo též anglicky/ německy N – S – E/O – W). Stačí postupným otáčením zajistit, aby střílka mířila na ozna-

čení severu.

Buzola je dokonalejší sestrou kompasu. Lze na ní totiž určovat také přesnou hodnotu azimutu. Jedná se o úhel určený severem a daným místem v terénu či na mapě. Typicky se může jednat např. o místo dalšího směřování trasy, proto se azimutu běžně říká pochodový úhel. Určíme ho snadno pomocí úhlové stupnice, kterou je každá buzola vybavena. Stačí buzolu namířit směrem k objektu a otáčením stupnice dostat hrot střelky na označení severu.

Mapa k nezaplacení

Máme-li s sebou v terénu mapu, měla by nám prioritně posloužit k tomu se neztratit. Pokud se nám to však přesto podaří, můžeme mapu použít k určení místa, kde se nacházíme. Pomáháme si přitom nejčastěji tím, že v mapě vyhledáme alespoň dva nám dobře viditelné objekty (jedná se nejčastěji o tzv. významné prvky v krajině – vrcholy hor, vodní plochy, kostely apod.). Dále mapu otáčíme až do té pozice, kdy směry na tyto

objekty co možná nejvíc odpovídají realitě a pokusíme se určit naši polohu na mapě (vycházíme tedy vlastně z naší polohy vůči daným objektům). Další možností je určovat naši polohu na základě změn v okolním reliéfu – typicky např. výškových změn využitím vrstevnic.

Pokud máme k dispozici buzolu, je vhodné mapu nejprve zorientovat. To se provede ve třech krocích:

- na buzole nastavíme na stupnici nulu (nahore)

- buzolu položíme na levý dolní okraj mapy tak, aby (její horní část) směřovala k hornímu okraji mapy, kde je vždy sever

- celou mapu i s buzolou potom otáčíme tak, aby sever magnetické střelky souhlasil se severem na stupnici buzoly, a tím tedy i se severem na mapě.

Se zorientovanou mapou potom již nelze hýbat, jinak je potřeba ji opět zorientovat! Je proto dobré vybrat vždy nejprve pro mapu co možná nejvhodnější místo.

Závěrem si dovolím ještě jednu zajímavost ohled-

ně turistického značení u nás. Věděli jste, že barvy turistických cest odpovídají jejich významu? Konkrétně platí:

- červená je užívána pro hlavní turistické cesty a vrcholové cesty

- modrá pro turistické cesty s oblastním významem

- zelená pro turistické cesty s místním významem

- žlutá pro spojky a odbočky.

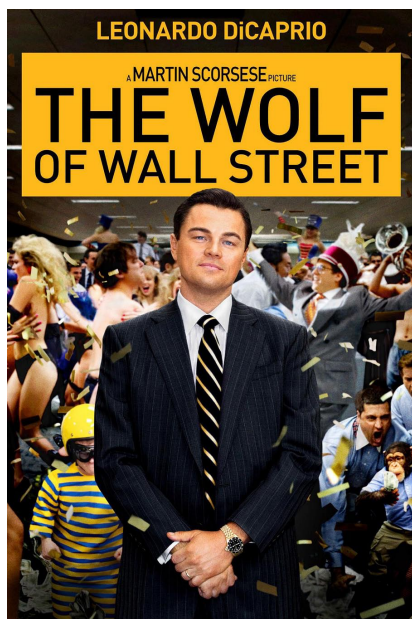
(Všimněte si mimochodem, že barvy jsou uspořádány abecedně.)

Existuje řada dalších zajímavostí a triků, jak se orientovat v krajině. Dobrá rada pro méně zkušené zní: nenechte se vždy na vašich cestách pouze vést. Zamyslete se občas nad tím, zda vůbec víte, kde se nacházíte; kam vedou okolní cesty či co všechno je vidět na obzoru. A nebo ještě lépe: zkuste si čas od času připravit výpravu pro svůj oddíl nebo výlet pro své blízké! Vždyť jaro už je za dveřmi...

Béna

TIP NA FILM

V minulých dvou měsících bylo na filmové scéně celkem živo. Kromě Babovřesek 2 od Zdeňka Trošky, o kterých opravdu psát nebudu, se totiž v kinech objevilo spousta zajímavých filmů s velkými ambicemi na získání nějaké té ceny. Začátek března totiž tradičně patří udělování Cen filmové akademie a tak jsem pro Vás vybral tři filmy, které měly premiéru v posledních dvou měsících, a které se o Oscary, jak se cenám filmové akademie lidově říká, postupně utkaly. Všechny tři filmy se dají charakterizovat jako životopisné, byly natočeny na motivy skutečných událostí, avšak každý z nich je naprosto jedinečný s odlišným přístupem ke zpracování.

Vlk z Wall Street (The Wolf of Wall Street)

Film Vlk z Wall Street přináší podívanou z doby, kdy na Wall Street vládla pravidla Divokého Západu. Jen místo pistolníků na koních se tu prohánějí jachty a nahé blondýny a místo prachu nad prérií víří vzduchem bankovky. Jordan

Beelfort někdy dokázal vydělat i 12 milionů dolarů za pouhé tři minuty. A peníze uměl také pěkně roztáčet. V jeho kancelářích běžně defilovala nahá dívčí dechovka, šňupaly se velehory kokainu, pořádaly se závody v házení trpaslíky a opice jezdily na kolečkových bruslích. Když mu v Londýně na večírku došly drogy, vzbudil svou newyorskou sekretářku, aby mu je poslala soukromým tryskáčem. Po každém velkém mejdanu ale přichází i odpovídající kocovina. Zvlášť, pokud kouzlení s akcemi je více než jen kreativní. FBI vás pak chce zatknout a mnoho dalších se chce pomstít.

Film inspirovaný skutečnými událostmi a postavami natočil uznávaný oscarový režisér Martin Scorsese, který do hlavní role obsadil svého dvorního herce Leonarda DiCapria. Toto duo už sklidilo za své dřívější filmy dosti uznání a cen, a tak ani Vlk z Wall Street není výjimkou. Film byl nominován na několik Cen filmové akademie (žádnou z nominací bohužel neproměnil), Zlatých glóbulů a dalších filmových ocenění. Nutno říci, že po právu. DiCaprio a jeho herectví zraje jako víno a s každým filmem se zlepšuje. Už to dávno není romantický mladík z Titaniku, ale bravurně zvládá i záporné, někdy až odporné charaktery. Skvěle mu sekunduje spousta dalších herců a dá se říci, že žádný z nich nehraje prkenně. Scénáři se nedá nic vytknout, děj má skvělý spád a film i přes tříhodinovou stopáž uteče jako voda. Co mě ale mile překvapilo, byl výběr hudby. Ve filmu totiž zazní několik vel-

mi známých skladeb, nicméně v situacích, kde byste je opravdu nečekali. Takže pokud Vám nevadí přehršel sprostých slov a máte rádi kvalitní drama, Vlk z Wall Street je pro Vás ta pravá volba.

12 let v řetězech (Twelve Years a Slave)

Solomon Northup měl milující rodinu, dobrou práci, talent, majetek, svobodu i právo na život. Žil idylický středostavovský život jako většina z nás. V jeden jediný nečekaný moment ale o to všechno přišel. Skončil jako otrok spoutaný v řetězech a jeho jediným osudem se stala dřina na plantáži „pod bičem otrokáře“. Většinou doslova. Přesně to se v roce 1841 přihodilo Američanu Solomonu Northupovi, který svůj skutečný příběh zachytil v autobiografické knize 12 Years a Slave. Solomon měl smůlu, že byl... černoch. Dva únosci ho pod příslibem houslového melouchu vylákali do Washingtonu, kde Solomon po první noci skončil spouta-

ný v řetězech. V následujících dnech byl prodán do otroctví na americkém Jihu. Ocítl se ve zlém snu, který potvrzuje dalších dvanáct let. Za těch dvanáct let potká Solomona snad všechno, co černého otroka potkat mohlo. „Hodný“ otrokář. Krutý otrokář. Dřina na bavlníkových plantážích. Pokus o lynčování. Bičování. Psychický teror. Neúspěšné pokusy o útěk. Víru ve svobodu a pomoc.

Otrokářské životopisné drama, které však nehraje jen na city, natočil britský režisér Steve McQueen. Nutno říci, že 12 let v řetězech se trochu vymyká jeho klasickým filmům, které jsou řazeny spíše mezi artové a tím pádem ne pro každého. U tohoto filmu se však očividně vyplatilo odprostit se od ne všedního zpracování a natočit klasické surové drama se vším všudy. Film byl nominován na 9 Cén filmové akademie a nakonec vybojoval 3 z nich, včetně té nejcennější – Nejlepší film. Herecké výkony bohužel zůstaly neoceněny a to navzdory faktu, že jsou perfektní. Letošní Oscari byly holt obrovským bojem, ve kterém se utkalo spousta skvělých filmů. Nicméně, ceny nejsou důležité, důležité je celkový pocit z filmu...a ten

je více než dobrý. Pokud Vás tedy zajímá období otrokářství a nebude Vám vadit drsnější způsob podání, film 12 let v řetězech na Vás čeká.

Klub poslední naděje (Dallas Buyers Club)

Píše se rok 1985. Elektrikář a příležitostný jezdec rodea Ron Woodroof se od lékařů dozvídá, že má AIDS a že mu nezbývá více než 30 dnů života. Doktoři si s tehdy novou smrtelnou nemocí nevědí rady a tak Ronovi víceméně dokážou poradit jediné – pošlou jej domů umřít. Ale Ron to nevzdává, pouští se do bitvy o svůj život s lékaři, farmaceutickými fir-

mami, úředníky a hledá cestu jak přežít. Vyráží do Mexika, ale nehledá tam drogové bossy, hledá alternativní možnosti léčby AIDS a jeho šanci se tak stane mezinárodní černý trh s neschválenými léky. A protože nemá jinou možnost ani co ztratit, začne tyto léky pašovat přes hranice do USA.

Klub poslední naděje je naprosto jiný než film Vlk z Wall Street a přeci jsou v jedné věci úplně stejné. Tou věcí je hlavní role. Matthew McConaughey se totiž, stejně jako Leonardo DiCaprio, s každým svým filmem a s přibývajícími lety zlepšuje. Dříve byl obsazován jen jako typ Playboye, který ve filmu řekne pár vět a konec, nicméně dnes už zvládá i velmi složité postavy. V tomto filmu to dokázal na jedničku a společně s ním i jeho herecký kolega Jared Leto, který je znám spíše jako zpěvák skupiny 30 Seconds to Mars. Herecké výkony v tomto případě ocenila i komise a oba dva jmenovaní za ně obdrželi Oscara. Celkově je tedy film velmi zajímavý a rozhodně stojí za zkouknutí, už jenom kvůli velmi nevšednímu námětu.

INILOGIC

ROZHOVOR

JAN CHMELAŘ

1. Kdo nebo co tě ke skautu přivedlo? Kdy to bylo?

Ke skautu v Dobrušce jsem se dostal přes mé dva spolužáky Radka Wildmanna a Luboše Petra. S nástupem na gympl jsem se s nimi začal kamarádit a později mně jeden z nich navrhl, ať s nimi jdu na schůzku.

2. Kdo byli tví vedoucí? Stal se některý z nich tvým vzorem?

Jako vedoucího jsem měl Tínka s MM. Je těžké říct, zda pro mě některý z nich byl vzorem. Určitě mě ve spoustu věcech ovlivnili, o tom nemůže být řeč.

3. Máš za sebou několik let skautování. Co to pro tebe znamená?

Je těžké říct, co to pro mě znamená. Dříve to spíš byla jen zábava a hraní si. Poslední dobou to mám spojené s povin-

ností. Ale zatím mohu za sebe říct, že mě to stále baví.

4. Dokážeš spočítat, na kolika táborech jsi byl? Na který nejraději vzpomínáš?

Možná na prstech jedné ruky. :)) Dle mého nejlepší tábor, který jsem kdy zažil byly Masty. Byl jsem tam s Radkem Wildmannem první týden jako pomocný vedoucí. Na druhý týden přijela Maruška Obršálová

s Káťou Vóglovou a naším úkolem bylo zajistit program pro necelých 15 dětí. Za sebe mohu říct, že oba týdny byly skvělé. Byly pohodové, bez stresu a kolektiv vedoucích si neuvěřitelně sedl.

5. Můžeš se podělit o svůj nejsilnější skautský zážitek?

Jako první se mi vybavila cesta z mého slibového ohně. Petr Poláček nás vedl od bývalé-

ho tábořiště hradeckých skautů. Cesta byla velice.. No prostě se mi vryla silně do paměti. :))

6. Jak dlouho jsi sám vedoucí? U kterého oddílu působíš?

Sám na schůzkách bez staršího "dozoru" působím už 2. rok. Působím u oddílu vlčat.

7. Jakou náplň mají schůzky pod tvým vedením? Kde čerpáš inspiraci?

Troufám si říct, že náplň je velice různorodá. Snažíme se obsáhnout velkou škálu věcí i programů, kterou často získávám z vlastní zkušenosti na různých kurzech, které jsem absolvoval.

8. Jaké jsou Tvé záliby? Čemu se věnuješ o svém volném čase?

Ve svém volném čase (Když se nějaký vůbec najde.) se rád věnuji četbě, kamarádům a příležitostnému sportu. Bohužel v poslední době ten volný čas hledám těžko a když nějaký je, tak se snažím ho využít tak, abych udělal i ty věci, které jsem zanedbal.

9. Co teď studuješ, nebo kde pracuješ?

Stuji na gymnáziu v Dobrušce.

10. Cestuješ rád? Je nějaké místo, kam by ses chtěl podívat?

Cestování mě rozhodně láká. Rád bych jednou navštívil země Skandinávského poloostrova.

Jan Chmelař

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA KONEC DUBNA 2014

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE
TŘETÍ SKAUTSKÁ DOVEDNOST
(NE)TRADIČNÍ TIPY
A DALŠÍ
VÍCE FOTEK NA:
WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - beno.kamzik@seznam.cz

Jiří Štaffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Ondřej Němeček, Jiří Hanousek, Lenka Frymlová, Tomáš Kubeček, Kateřina Kubečková, Kateřina Voglová, Marie Obršálová, Simona Popová, Jiří Martinek, Jiří Gregor, Petr Lukášek, Petr Beneš, Veronika Benešová, Jana Poláčková, Dana Ehlová

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Ondřej Němeček, Kateřina Potočková, Petr Poláček, Simona Popová, Lukáš Macháček, Petr Beneš a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Jiří Štaffa

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Tříkrálovská sbírka

„Když už člověk jednou je,
tak má koukat aby byl.
A když kouká, aby byl a je,
tak má být to, co je a nemá být to, co není,
jak tomu v mnoha případech je.“

Jan Werich